

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 58. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789636432/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Hvorledes Collin, der var en af direktørerne eller rettere sagt den eneste direktør, der tog sig af teatret, fik at vide, at Ryge havde nægtet mig denne ubetydelighed, ved jeg ikke; men nogen tid efter »Aprilsnarrene«s opførelse kaldte han mig en dag til sig og spurgte mig, om det var sandt, at Ryge havde nægtet mig, hvad jeg ønskede at have på som Trine? Da jeg bekræftede det med ja, rystede Collin på hovedet, klappede mig på kinden og sagde: »Jeg skal tale med Ryge, og hvis dette oftere skulle møde dig, så kom til mig, så vil jeg selv være kostumier for dig.« På Ryge mærkede jeg vel nogen forlegenhed imod mig, men hjælpere gjorde det ikke; han blev ved at lægge hindringer i vejen for alle mine små ønsker, og mig kunne det aldrig falde ind at klage til nogen. Dersom det ikkeklang så utroligt, da var det, som om denne store kunstner var skinsyg på den lykke, jeg gjorde hos publikum; og denne tro blev jeg mere og mere bestyrket i, jo ældre jeg blev. Dog herom senere.

Heiberg havde et eget blik for, hvad man kunne anmode de forskellige talenter om. Han skrev derfor alle rollerne i »Aprilsnarrene« for bestemte kunstnere, og heraf fulgte, at mage til den udførelse, som blev »Aprilsnarrene« til del, skal man forgæves søge om; alle, fra den vigtigste til den ubetydeligste rolle – jeg taler ikke her om mig selv – blev udført til en høj grad af fuldkommenhed. Hvad under da, at stykket, som hører til hans bedste, blev modtaget med en jubel, hvortil man sjælden har hørt mage; den steg til en fuldkommen bifaldsstorm i scenerne mellem Hans og Trine. Så forunderligt det end må synes, kan jeg dog med sandhed forsikre, at det intet øjeblik faldt mig ind, jeg havde nogen del i dette bifald. Først ved den syvende forestilling af stykket var det, ligesom jeg vaktet af min dvale, idet jeg ved en rungende applaus for en af mine replikker tænkte: »Mon dette virkelig gælder dig?«

Med forundring har jeg ofte tænkt på, hvorledes jeg var som halvvoksen pige – på en gang så gammel og så ung, så bevidst og så ubevidst, så serekær stolt og dog så ydmyg, så enfoldig og – om jeg tør sige det – dog så klog af min alder. Det var netop i muntre roller, jeg havde min styrke, altså i modsætningen til mit sande væsen i hine sørgelige barndomsår. Vel følte jeg ofte, at der dybt i mit indre var en kilde, hvoraf glæden kunne sprudle, men